

*"Monsters are real, ghosts are too.
They live inside of us, and sometimes, they win."
- Stephen King-*

Prologue

권 한빈 (Kwon Han-Bin)

Fame, Lust and Blood

แค่นี้แหละมั้งที่ชีวิตของผมต้องการ

ชื่อเสียง ถ้าผมไม่ปรารถนาสิ่งนี้ก็คงไม่มี 'ควอนฮันบิน' ที่เจิดฉายใน
วงการบันเทิงของประเทศเกาหลีได้ถึงทุกวันนี้หรอก

วาคะไม่เชิงว่าขาดไม่ได้หรอกนะ ถ้าพูดว่าผู้หญิงต่างหากที่หมายปอง
สิ่งนี้จากตัวผมคงจะถูกต้องมากกว่า และผมก็ไม่ใช่คนใจร้ายที่จะปฏิเสธสิ่งที่
พวกเขาเต็มใจหยิบยื่นมาให้

สำคัญที่สุด สิ่งที่ผมขาดไม่ได้เลยจริงๆ คืออย่างสุดท้ายต่างหาก

...เลือด

ทำไมนะเธอ เพราะผม 'ดื่มเลือด' เป็นอาหารยังงี้ล่ะ

ผมคือแวมไพร์ หนึ่งในสองแวมไพร์ตัวสุดท้ายของประเทศเกาหลีใต้
ส่วนอีกคนคือน้องสาวฝาแฝดของผม 'คิมชองอิน' ถึงแม้เราจะคลานตามกัน
มาห่างเพียงแค่นาทีเดียวเท่านั้น แต่ผมกับชองอินมีนิสัยที่แตกต่างกันสุดขีด

ว่ายังไงดีล่ะ... ของอินเป็นผู้หญิงที่ยึดมั่นในหน้าที่ของแวมไพร์ ซึ่งมันคือสิ่งที่บรรพบุรุษปลูกฝังพวกเรามาตั้งแต่เด็ก การบันทึกพงศาวดารอะไรพวกนั้นนะ ในขณะที่ผมเลือกที่จะหันหลังให้มันและเดินเข้าหาแสงสีเสียงของวงการบันเทิง ปล่อยให้หน้าที่แสนน่าเบื่อเป็นของน้องสาวแท้ๆ ดึกว่า

ผมลองนึกภาพตัวเองไปเข้าฝันนักโบราณคดี หรือนั่งจิบเรียงรายละเอียดยุคประวัติศาสตร์และเอาไปบอกให้นักวิชาการ ตลกเป็นบ้า ผมหมายถึงแวมไพร์หน้าตาหล่อเหลาอย่างผมเนี่ยนะต้องมาทำอะไรแบบนี้ ผู้เอาสิ่งของตัวเองมีหาประโยชน์เข้าตัวเองไม่ดีกว่าหรือ มันไม่ใช่ทางหรอก อีกอย่างเทคโนโลยียุคสมัยใหม่ได้เข้ามาทำหน้าที่แทนแวมไพร์หมดแล้วนะสิ แล้วมันจะเหลืออะไรให้พวกเราทำบ้าง

นอกจากสวมบทบาทเป็นมนุษย์และออกไปใช้ชีวิตให้สุดเหวี่ยงซะ

ชีวิตในวงการบันเทิงดูจะถูกใจผมที่สุด แต่หากจะเป็นดาวค้างฟ้า ร้อยปีมันคงเป็นไปได้ยาก คงไม่มีมนุษย์คนไหนโบหน้าไม่เปลี่ยนแปลงเป็นร้อยปีหรอก นอกเสียจากจะเป็นแวมไพร์นะ

เพราะแบบนี้ผมจึงตั้งกฎให้ตัวเองขึ้นมา ผมจะใช้ชีวิตในฐานะมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งเป็นระยะเวลาสิบปี ก่อนจะฆ่าตัวตายเพื่อจบชีวิตในฐานะมนุษย์และกลับไปจำศีลเป็นระยะเวลาสิบปี ไซ้ ผมสร้างลูบชีวิตแบบนี้ขึ้นมาเพื่อกลับข้อสงสัยในความเป็นอมตะของตัวเอง

ชื่อเดิมของผมคือ 'คิมซิงฮุน' และผมจะเปลี่ยนชื่อใหม่ เปลี่ยนสีผม เปลี่ยนการแต่งตัวให้ทันสมัยทุกๆ ครั้งที่ตื่นจากการจำศีล

"ยิ้มแบบนี้หมายความว่ายังไง"

เสียงของคนข้างหน้าเรียกให้ผมละสายตาจากบทซีรีส์ในมือขึ้นสบตา กับเจ้าของเสียงผ่านกระจกส่องหลังในรถ

'ชเวจีซอบ' ชายวัยสามสิบปีที่กำลังขับรถอยู่คือผู้จัดการส่วนตัวของผม เขาเป็นเหมือนพี่ชายและผู้ปกครองของผมในเวลาเดียวกัน คนนอกมองว่าเราสองคนสนิทกันเพราะพีจีซอบเป็นผู้จัดการให้ผมมาตั้งแต่ผมเข้าวงการใหม่ๆ

ไซ้ เราสนิทกันก็จริง แต่ก็ไม่สนิทถึงขั้นรับรู้ความลับของผมหรอกนะ

"ฉันลองอ่านดูแล้วไม่เห็นมีชิ้นตลกเลยไม่ใช่หรือ" พีจีซอบหรีตามอง

ก่อนจะเลื่อนสายตากลับไปมองถนนข้างหน้าเหมือนเดิม

"พระเอกวิ่งเข้าไปใช้ตัวบังไม่ให้นางเอกถูกรถชนเนี่ยนะไม่ตลก" ผมงลั้วหัวเราะ

"สินนี่จะต้องเป็นที่จดจำของซีรีส์เรื่องนี้ต่างหากเล่า"

"มันต่างจากความจริงมากกว่านะสิ"

มนุษย์จินตนาการแวมไพร์เกินจริง พวกเขามักใส่พลังเหนือธรรมชาติให้เราเกินไปมาก ยั่วว่ามากจริงๆ เช่น แวมไพร์สามารถเคลื่อนที่ได้รวดเร็ว แวมไพร์แข็งแกร่งถึงทนเหมือนซูเปอร์ฮีโร่ หรือแม้กระทั่งแวมไพร์มีดวงตาสีแดงส่องแสงได้ในความมืด เป็นต้น

จะบอกอะไรให้ล่ะ จากประสบการณ์ที่เป็นแวมไพร์มาตั้งแต่เกิด พวกเราไม่ได้มีพลังพิเศษอะไรขนาดนั้นสักอย่าง

หลักๆ แล้วพวกเราแค่เป็นอมตะ อาจจะมีอะไรเล็กน้อยแตกต่างจากมนุษย์ทั่วไปบ้าง แต่ไม่ถึงขนาดหยุดรถบรรทุกได้ด้วยมือเปล่า

ที่ตลกไปกว่านั้นคือผมต้องมาแสดงเป็นแวมไพร์ตามที่มนุษย์จินตนาการนะสิ

"พูดอย่างกับนายรู้ว่าแวมไพร์จริงๆ เป็นยังไง"

ผมทำเป็นหัวเราะเหมือนเพิ่งได้ฟังมุกตลกสุดโต่งออกมาจากผู้จัดการตัวเองก่อนจะเปลี่ยนเรื่องเมื่อเห็นว่าเรามาถึงที่หมายกันแล้ว

"พี่กำลังจะขับเลยบ้านคาเรนนะ"

พี่จีชอบรีบเหยียบเบรกทันที ก่อนจะหันมาพูดกับผม "อยากกลับไปเมื่อไหร่โทรบอกล่ะกัน"

"พี่ไม่ต้องรอผมก็ได้ล่ะ"

เรื่องน่าตลกอีกอย่างคือผมต้องเรียกเขาว่าพี่แม้ว่าตัวเองจะอายุมากกว่าเป็นร้อยๆ ปีก็ตามนะ

"นายจะได้ถือเรื่องให้ฉันปวดหัวอีกงั้นสิ"

"เปล่าสิทักหน่อย" ผมโยนบทลงบนเบาะข้างๆ และหยิบโค้ดขึ้นสวม

"ห้ามทำให้ผู้หญิงบาดเจ็บอีกนะ ฉันขี้เกียจหาข้อแก้ตัวให้สิล่ะ"

"ถ้าบนเตียงไม่นับนะ" ผมยิ้มและเปิดประตูลงจากรถ อีกฝ่ายถอนหายใจ

หน้ายๆ ก่อนจะขับรถออกไป

ผมขยับเสื้อผ้าให้เข้าที่ขณะที่ขณะเดินเข้าไปในบ้าน เสียงดนตรีบีตหนักกระแทกเข้ามาในช่องอก พานทำให้เลือดในร่างกายเดือดพล่าน มันคือคำเปรียบเปรยนะ ตัวผมเย็นเหมือนคนตาย จริงสิ ผมก็เหมือนคนตายอยู่แล้วนี่นา เพราะหัวใจของผมนิ่งสงบและเย็นเฉียบ

ช่างเถอะ ตอนนี่ผมต้องไปเสพความสุขของตัวเองต่อแล้วละ หมายถึงไอ้สามข้อที่เกริ่นไว้แต่แรกนะนะ

"ควอนฮันบินมาถึงแล้ว!!!"

ใครบางคนตะโกนแหวกเสียงเพลงขึ้นมาทันทีที่ผมโผล่หน้าเข้าไปได้หนึ่งวินาที ซึ่งมันเรียกเสียงฮือฮาจากนักปาร์ตี้ด้วยดี ผมยกมือเสยเส้นผมสีควีนบุหรี่ปกรหน้าลวกๆ ก่อนคว้าแก้วแอลกอฮอล์ที่อยู่ใกล้ตัวขึ้นดื่มเอาละ ถึงเวลาปาร์ตี้แล้ว!

ปาร์ตี้จบเร็วกว่าที่คิด แม้ว่ามันจะไม่ถึงห้าทุ่มเลยก็ตาม

พอคาเรนส่งการ์ดจัดการทันทีที่รู้ข่าวว่าตอนนี้บ้านของตัวเองกลายเป็นแหล่งมั่วสุมและทะเลาะวิวาทฝีมือของลูกสาวตัวดี

"คุณไม่พอใจหรือฮันบิน"

ผมหันมองสาวผมบลอนด์ที่เดินถือขวดวอดก้าด้วยท่าทางโซซัดโซเซ คาเรนสวมเสื้อคลุมและไม่สวมบรา มันจึงทำให้ผมเห็นสัดส่วนของอวัยวะที่อยู่ภายใต้เนื้อผ้าสีขาวได้อย่างชัดเจน

"เปล่าสักหน่อย เมื่อกี้ผมสนุกมากเลยละ" ผมลุกขึ้นด้วยร่างกายที่เปลือยเปล่า มองหากางเกงยีนของตัวเองที่ไม่รู้ว่ามันกระเด็นไปอยู่ส่วนไหนของห้องนั่งเล่น

คาเรนเดินมาทั้งตัวลงนั่งบนโซฟาที่เราเพิ่งทำกิจกรรมกันเมื่อครู

"ฉันคิดถึงคุณ" คาเรนว่าพร้อมกระดกวอดก้ากลางคอ ดวงตาสีฟ้ามองผมอย่างยั่วยวน น้ำสีใสไหลเประอะมุมปาก แต่เธอก็ใช้ลิ้นห้ามมันได้อย่างทันท่วงที ผมอมยิ้มและก้มลงดื่งปลายกางเกงยีนที่โผล่มาจากใต้โซฟาขึ้นสวม "ฉันชอบที่คุณไม่สวมอะไรมากกว่านะ"

"ผมรู้"

"คุณจะกลับแล้วหรือ"

"ยังหรือ" ผมตอบและลดตัวลงนั่งข้างคาเรน เธอเอียงหัวซบไหล่ผม อย่างรู้หน้าที่ ผมใช้ปลายนิ้วเขียนเส้นผมสีบลอนด์สว่างของเธอ "ผมยังอยาก ดื่มต่ออีกหน่อยนะ"

คาเรนยื่นขวดว้อดก้ามาให้ ผมรับขึ้นกระดก แม้ว่ามันจะไม่ใช่อะไรที่ผม พุดถึงก็ตาม

ผมหมายถึงเลือดต่างหาก

ตั้งแต่เข้ามาในปาร์ตี้ผมยังไม่ได้ดื่มเลือดของใครเลยสักคน ไม่ใช่ไม่ อยากนะ แต่ไม่มีโอกาสเหมาะๆ มากกว่า ผมส่งขวดว้อดก้ากลับให้คาเรน

หลังจากปาร์ตี้จบลง การ์ดก็เคลียร์คนอื่นออกไปจนหมด ยกเว้นผมไว้ แค่นคนเดียวเท่านั้น ก่อนเธอจะไถ่การ์ดออกไปนอกบ้าน ความสนุกระหว่างเรา สองคนจึงเริ่มหลังจากนั้น

ผมรอเวลาที่คาเรนจะเมาจนไม่รู้ตัว เพราะมันจะทำให้เธอไม่เจ็บนะสิ อ้อ ไม่ต้องงง ผมกับคาเรน เราเป็นแค่เพื่อนกันจริงๆ ไม่มีความรู้สึกอะไร เกินเลยไปมากกว่านั้น

เราสองคนเจอกันตอนที่ผมไปเรียนที่อเมริกา ใช้ชีวิตด้วยกันบ่อย ตอนอยู่ที่นู่น แต่ผมบินกลับเกาหลีมาก่อนเธอนะ ถือว่าครั้งนี้เราสองคนเจอกันในรอบปีเลยด้วย

"คาเรน" ผมเรียก แต่เธอไม่ตอบ ผมดันหัวเธอออกและพบว่าเธอเมา จนไม่ได้สติไปแล้ว ผมยิ้มก่อนจะลุกขึ้นยืนตั้งใจจะเดินไปหยิบมิดในครัว แต่ ปลายเท้าดันไปเตะเข้ากับขวดว้อดก้าที่คาเรนตั้งทิ้งไว้เสียก่อน

เอาแบบนี้ก็แล้วกัน

ผมก้มหยิบขวดว้อดก้ากระดกลงคอจนพร่องขวด ก่อนจะปล่อยมัน ร่วงแตกกระจายบนพื้น เสียงเพลงจังหวะฮิปฮอปที่เปิดอยู่ดังจนกลบเสียง ขวดแตกได้เป็นอย่างดี มันไม่ทำให้คาเรนรู้สึกตัวเลยด้วยซ้ำ ผมก้มหยิบ เศษแก้วงาววาวและทิ้งน้ำหนักตัวนั่งลงข้างเธอเหมือนเดิม

"ฉันขอชิมหน่อยละกัน"

ผมคว้าข้อมือคาเรนขึ้นมา บรรจงใช้เศษแก้วคมกริบกรีดลงไปบนฝ่ามือ
นุ่ม

ของเหลวสีแดงสดไหลทะลักตามแนวยาว ผมกลืนน้ำลายอย่างลึมตัว
ก่อนจะรีบใช้ริมฝีปากครอบบาดแผลอย่างรวดเร็ว เริ่มตีมุดำกับสิ่งที่ตัวเอง
โปรดปรานที่สุด

สิ่งที่ทำให้รสชาติของเลือดมนุษย์อร่อยกว่าสัตว์คือความรู้สึก แวมไพร์
สามารถรับรู้ถึงความรู้สึกที่ผสมผสานในเลือดทุกหยดได้ เลือดของคาเรน
ตอนนี้ช่างไร้ที่ติ มันเปี่ยมไปด้วยความสุข ล่องลอย และนุ่มลิ้น ผมตีมเลือด
ซ้ำๆ ใครบางคนเคยบอกว่าหากเราถูกปากอาหารจานไหนที่สุด เรามักจะกิน
มันอย่างละเมียดละไม

และใช่ เลือดคืออาหารที่ถูกปากผมยิ่งกว่าบรันดีชั้นเลิศในภัตตาคาร
หรูหราอีก

ของอินบอกกล่าวเลือดกรุ๊ปบีคือของโปรด สำหรับคนตะกละอย่างผม ผม
ไม่เกียจว่าเลือดที่ดื่มจะเป็นกรุ๊ปไหน แค่มิเลือดให้ดื่มก็พอแล้วละ

ผมเลื่อนสายตามองปฏิกิริยาของคาเรน เหนือสุดชั้นตามไรผม เธอ
ครวญครางอะไรบางอย่างที่จับใจความไม่ได้ เห็นแบบนี้แล้วผมกลับบีบ
ข้อมือเธอแน่นขึ้น ดูเหมือนว่าฤทธิ์ของแอลกอฮอล์จะทำให้ผมดื่มมูมาม
เกินไปจนเลือดเลอะไปถึงแก้ม

เราสามารถกัดเพื่อดื่มได้ แต่มันจะทิ้งรอยเขียวไว้ที่เหยื่อ มันดูโง่งง
เกินไป การดื่มเลือดโดยใช้บาดแผลอื่นกลบเกลื่อนมันอาจจะยุ่งยากในตอนดื่ม
แต่มันไม่ทิ้งปัญหาหรือข้อสงสัยหลังจากเหยื่อได้สติ

การหาวิธีดื่มเลือดมนุษย์โดยห้ามฝังเขี้ยวว่ายากแล้ว การควบคุมความ
ตะกละนั้นยากยิ่งกว่า

ถ้าแวมไพร์อยากดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับมนุษย์ได้อย่างปลอดภัย เรา
ต้องห้ามใช้เขี้ยวฝังลงไปบนเส้นเลือดใหญ่ แม้ว่ามันจะเป็นสิ่งที่ผมกระหาย
จนเมื่อสิ้นก็ตาม แต่กลับต้องห้ามใจไว้ เราทำแบบนี้ไม่ได้เพราะมันจะเป็นการ
สืบทอดเชื้อแวมไพร์ให้กับคนคนนั้น

ยิ่งแวมไพร์มีเยอะเท่าไร ความวุ่นวายจะยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น อาจ

จะส่งผลกระทบต่อห่วงโซ่อาหารเลยก็ได้

นอกเสียจากเราอยากจะสืบพันธุ์จริงๆ นะนะ

ซึ่งพี่น้องแวมไพร์ตระกูลคิมอย่างเรา...ไม่ต้องการ

เพลิง!!

เสียงแหลมของเครื่องกระเบื้องแตกดังแหวกเสียงดนตรีขึ้นมา ผมเลื่อน
สายตาขึ้นมองอย่างรวดเร็วก่อนจะประสานกับดวงตากลมโตคู่หนึ่งที่มา
ทางผมด้วยความตกใจ ทุกอย่างเคลื่อนไหวช้าลง เหมือนเซมินาพิกาขยับไป
อย่างเอื่อยเอื่อย

เธอ...คือผู้หญิงที่ผมไม่รู้จัก

ยูนิฟอร์มสีแดงที่เจ้าตัวสวมบ่งบอกว่าเธอเป็นพนักงานร้านพิซซ่า
แห่งหนึ่งเท่านั้น ซึ่งในเมื่อกำลังถือกล่องพิซซ่าอยู่จริงๆ

ผมขยับริมฝีปากออกจากมือคาเรน นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมถูกมนุษย์จับ
ได้ตอนกำลังคิดเลือดยหรอกนะ ทุกคนที่มารู้ความลับนี้เข้าพวกเขากำลังนอน
สงบอยู่ใต้ดินหมดทุกคนแล้วล่ะ

ดูเหมือนว่าชะตาของผู้หญิงที่ไม่รู้ชื่อไหนอื่นนั้นคงจะตามคนอื่นๆ ไป
ในไม่ช้านี้เหมือนกัน

ทุกอย่างกลับเข้าสู่สภาวะปกติตอนที่กล่องพิซซ่าร่วงกระเจายลงพื้น
ร่างบางหุ่นหนึ่วิ่งหนีออกไป ผมลุกขึ้นวิ่งตามไปอย่างรวดเร็ว ผมละอยากร
ให้แวมไพร์มีพลังวิเศษเคลื่อนที่เร็วเหมือนในภาพยนตร์ก็ตอนนี้แหละ ผม
ไม่สามารถปล่อยให้ผู้หญิงคนนี้อุดชีวิตไปได้

ไม่กี่วินาทีต่อมาร่างบางที่วิ่งอยู่ข้างหน้ากลับทรุดตัวลงกับพื้นอย่างแรง
ผมชะงักเท่าด้วยความตกใจ

นี่มันบ้าอะไรกัน

ผมยังไม่ทันได้แตะต้องตัวผู้หญิงคนนี้เลยด้วยซ้ำ แต่เธอลับลึ้มฟูไป
ต่อหน้าต่อตาเนี่ยนะ

หรือว่านี่จะเป็นสัญญาณการเอาชีวิตรอดอย่างหนึ่งของมนุษย์
แก่งัดทำเป็นหมดสติ รอให้นักล่าตายใจเหยื่อจึงกลับมาวิ่งหนีได้อีกครั้ง

ผมเดินเข้าไปหาอีกฝ่ายที่ตอนนั้นนอนคว่ำหน้าหมดสภาพอยู่ตรงหน้า

ประตูบ้าน ผมย่อตัวลง ใช้มือพลิกร่างบางให้หงายขึ้น

เส้นผมที่ปรกจมูกขยับไปมาทำให้รู้ว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ เสียงหัวใจที่เต้นอย่างสม่ำเสมอ นั่นอีก

เธอแค่เป็นลมไปเท่านั้น

ใบหน้าของผู้หญิงคนนี้ขาวซีดอย่างน่าตกใจ

ผมไล่สายตาลงมาที่คอขาวเนียนของผู้หญิงคนนี้ เสียงกระแสเลือดที่เคลื่อนตัวอยู่ในร่างของเธอทำให้ความหิวใจผมอีกครั้ง ผมเสียวริมฝีปากตัวเอง ลำคอแห้งผากขึ้นมาตื้อๆ แม้ว่าผมเพิ่งจะดื่มเลือดของคาเรนมาแล้วก็ตาม

ผมใช้นิ้วเรียเส้นผมที่เกาะบนคอของเธอออก ตั้งใจจะมองลำคอให้ชัดเจน

ทว่า...ภาพที่เห็นทำให้หัวใจที่ไม่เคยเต้นของผมเจ็บแปลบขึ้นมาเหมือนมีใครบางคนวางคมมีดลงบนนั้น

!!!

สิ่งสิ่งนั้นคั่นตาจนผมตั้งตัวไม่ถูก ตัวผมแข็งที่อึดักพักใหญ่กว่าจะได้สติ กลับคืนมา

ผมหยิบสิ่งนั้นขึ้นมา ความเย็นของมันแผ่ซ่านไปทั่ว น้ำตาเอ่อล้นขึ้นมา แสบจะทันที เสียงในหัวดังขึ้นมาอย่างไม่บอกกล่าว เหมือนมันรอคอยเวลานี้มานานแล้ว

'คุณอา อย่าไปเลยนะคะ'

'คุณอา...อีก อย่าไปเลยนะคะ'

...ฝันร้ายที่คอยตามหลอกหลอนผมมาตลอดกำลังกลายเป็นความจริงแล้วสินะ

1

Fangtastic

안소연 (An So-Yeon)

ความรู้สึกแรกคืออาการปวดหัวตึบและหนังตาหนักอึ้ง
อีกแล้วสินะ ฉันคงเป็นลมอีกแล้ว เบื่อร่างกายที่อ่อนแอของตัวเอง
ชะมัด!

จำได้ว่าฉันอาสาไปส่งออเดอร์สุดท้ายของวัน อากาศข้างนอกหนาวไป
ถึงกระดูก ฉันยืนเรียกลูกค้าอยู่นาน แต่ไร้การตอบรับ ทั้งที่เสียงเพลงในบ้าน
เปิดดังสนั่น แม้จะลองโทรไปตามเบอร์ที่แปะอยู่บนบิลก็แล้ว ผลยังคงเหมือน
เดิมคือไร้การตอบกลับ

ฉันจึงตัดสินใจถือวิสาสะเปิดประตูเข้าไปข้างใน บรรยากาศในบ้าน
มืดสลัว มีเพียงแสงไฟจากโทรทัศน์เท่านั้นที่ทำหน้าที่เป็นแสงสว่างให้พอมอง
เห็นสิ่งของในบ้านได้ชัดเจนขึ้น ฉันเดินเข้าไปข้างในห้องนั่งเล่นและ...

ฉันไปเห็นสิ่งที่*ไม่ควร*เห็นเข้า

ผู้ชายคนหนึ่งกำลังฝังใบหน้าซุกใช้บนฝ่ามือของผู้หญิงที่นอนสลบ
เหมือดคอปับ ฉันจ้องชายหญิงคู่นั้นไม่วางตา ตอนแรกฉันคิดว่าพวกเขากำลัง

บรรเลงเพลงรักกันจึงตั้งท่าถอยหลัง

จนกระทั่งผู้ชายคนนั้นเงยหน้าขึ้นมา มันมีอะไรบางอย่างที่ตบ
ความคิดแรกของฉันตกไปสนิท

มันคือ...เลือด

แบบว่าเลือดจริงๆ เลือดสีแดงสดเปรอะเปื้อนใบหน้าของผู้ชายคนนั้น
เส้นผมที่สะดูดตา โครงหน้าที่เด่นชัดสมบูรณ์แบบนี้ดูคุ้นตาเป็นพิเศษ เหมือน
กับฉันเคยเห็นเขาที่ไหนมาก่อน แต่ฉันไม่มีวามยืนยันว่าเขาเป็นใครหรอก
เพราะสิ่งที่ฉันควรตระหนักถึงคือสถานการณ์ไม่ชอบมาพากลตรงหน้าต่างหาก

จากนั้นก็ก้มหน้าลง จัดการ...ดีมีต่อ

ลิ้นสีสดของเขาไล่น้ำลายที่ไหลรินเป็นสายลงไปถึงลำคอ ลูกกระเดือก
ของเขาขยับขึ้นลงด้วยความหิวกระหาย

ภาพตรงหน้ามันทำให้เลือดในร่างกายเย็นเยือก แขนขาเป็นอัมพาต
ชั่วขณะ

จังหวะที่ก้าวขาถอยหลังตัวฉันดันไปชนอะไรไม่รู้บนโต๊ะเล็กๆ จนมัน
ร่วงแตกกระจาย ผู้ชายคนนั้นเงยหน้าขึ้นมองตรงมาทางฉันที่ยังคงยืนตัวแข็ง
ทื่อเป็นรูปปั้น

เราสองคนสบตากัน อะไรบางอย่างในดวงตาสีน้ำตาลแดงคู่นั้นทำให้
ฉันมือไม้อ่อนจนปล่อยกล่องพิชซ่าร่วงลงพื้น

นั่นแหละ คือตอนที่ฉันได้สติ ฉันรีบวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)